

Millijai, Hugo un Hildingam, trim ļoti īpašiem suņiem

1

HALA DZIMŠANAS DIENA

Hals kopš laika gala bija sapņojis par suni.

Viņš gribēja saņemt dāvanā suni jau pērnajā dzimšanas dienā un arī gadu pirms tam, un Ziemassvētkos arīdzan, un nu, kad tuvojās kārtējā dzimundiena, viņš to kāroja izmisīgāk nekā jebkad agrāk. Zēns lasīja par suņiem un sapņoja par suņiem; viņš zināja, kā tie barojami, kā trenējami. Taču ikreiz, kad Hals ieminējās par suni mammai, tā attrauca, lai puika izbeidz māžoties.

– Kāds vēl suns? Padomā, kas par ķēpu: paklājs vienās spalvās, durvis saskrāpētas un tā smaka...

Par peļķēm uz grīdas nemaz nerunāsim, – sacīja Albīna Fentone un noskurinājās.

Savukārt, kad Hals solījās gādāt par to, lai suns neostu, un nemitīgi vest viņu laukā, lai no peļķēm nebūtu ne miņas, mammai sejā parādījās sāpjpilna izteiksme.

– Tev ir tik skaista māja, – viņa teica dēlam. – Es cerēju, ka tu pratīsi to novērtēt.

Vispār jau tā bija taisnība. Hala vecāki bija bagāti; ģimene mitinājās plašā, modernā priekšpilsētas namā ar mīkstiem paklājiem, kuros dziļi iegrima pēdas, un zīda aizkariem, kas slīga līdz pat grīdai. Garāžā gaidīja trīs jauni auto: viens Albīnai, otrs viņas vīram un trešais kalpones vajadzībām, lai aizvizinātu Halu uz skolu. Vēl tur bija piecas vannas istabas ar zeltītiem krāniem un jaudīgām dušas strūklām un sauna. Virtuvē dūca un zumēja visas iespējamās ierīces – sulu spiednes, kafijas automāti un tvaika nosūcēji –, bet iekšpagalmu rotāja no Itālijas īpaši atgādātas marmora flīzes.

Taču visā mājā nebija itin nekā dzīva. Ne sīkākās vabolītes, neniecīgākā zirnekļa, ne biklākā pelēna – par to parūpējās Albīna Fentone un kalpones, kuras nāca un gāja. Arī ziedu dārzā nebija, vien akurāti nogrābta grants. Jo ziedi nozīmē melnzemi, bet tā savukārt – ķēpu.

Kaut arī Hals apzinājās, ka cerēt ir bezjēdzīgi, viņš tomēr nolēma vēl pēdējo reizi izmēģināt laimi. Trīs dienas pirms savas desmitās dzimšanas dienas zēns pamodās agri un aizsoļoja pāri tumšzilajam

paklājam, ko mamma nākamnedēļ grasījās nomaiņīt, jo zils vairs neesot modē. Hals gan bilda, ka viņam zils patīkot, bet mamma dēlam veltīja vienu no tiem nožēlas pilnajiem skatieniem, kas vēstīja, ka puika atkal sarunājis kaut kādas glupības.

Hals izslēdza lidojošā šķīvīša formas naktslampiņu un mazliet aizprātojās, diez kāpēc viņš pie naktslampas lidojošā šķīvīša veidolā neguļ ne par kripatu labāk kā pie lampiņas debesskrāpja formā.

Tad zēns iegāja savā vannas istabā un rūpīgi nomazgājās, neizlaizdams ne mazāko miesas pleķīti, pēc tam cītīgi jo cītīgi izberza zobus ar elektrisko zobu birsti un visbeidzot iepūta mutē elpas atsvaidzinātāju no pudelītes, kas karājās pie sienas.

Viņš gribēja rakstīt mammai zīmīti ar apziņu, ka viss paveikts, kā pienākas, jo tas bija svarīgi. Ja mamma viņa centību pamanīs, plāns izdosies, bet, ja ne...

Tad Hals apsēdās pie sava unikālā dizaina rakstāmgalda, sameklēja pildspalvu un papīra lapu, kam stūrī bija uzdrukāts viņa vārds, jo vecāki ciest nevarēja kaut kādas sagrābstītas lapeles, un ļoti, ļoti rūpīgi rakstīja:

“VAI ES, LŪDZU, VARĒTU DZIMŠANAS DIENĀ DABŪT SUNI? LŪDZU!”

Viņš to uzrakstīja veselas trīs reizes, jo rok rakstam bija jābūt nevainojamam – vecāki pat bija pārcēlušī Halu uz citu skolu, jo iepriekšējā viņš neesot pietiekami progresējis, – tad aizdipināja pa gaiteni un iestūma zīmīti pa durvju apakšu mammai guļamistabā. Rakstīt zīmīti tētīm nebija jēgas,

jo tētis atradās Dubaijā vai varbūt Honkongā. Vai tomēr Tokijā. Par to nekad nevarēja būt drošs, lai arī Hals cītīgi pūlējās izsekot tēva biznesa ceļojumu likločiem. Viņa tētis atradās pastāvīgos pārlidojumos un biežāk bija sastopams gaisā nekā uz zemes.

Hala mamma Albīna Fentone tikmēr atradās garderobē un prātoja, ko lai uzvelk.

– Nē, nu vieni vienīgi kankari, – viņa bubināja, noiedama gar zaigojošu vakartērpu rindu un atpakaļ gar virkni šūdinātu uzvalku un pavirinādama atvilktnes ar rišainām blūzēm un rakstainiem lakačiem. – Lielākā daļa būs jāmet laukā un jāgādā viss no jauna. Šeit prasās pēc vienas kārtīgas iepirkšanās.

Iznākot no garderobes, viņa pamanīja zem durvīm paslīdināto zīmīti un tūdaļ satraucās. Tā droši vien ir no Hala. Albīna nebija piemirsusi par dēla dzimšanas dienu; gluži pretēji, viņa bija visādi pacentusies. Pasūtījusi dāvanu komplektu no rotaļlietu veikala *Hamleys* un vēl vienu – no *Harrods*. Šajos veikalos mēdza nokomplektēt konkrētajai vecuma grupai atbilstošu dāvanu izlasi un dienu pirms lielā notikuma piegādāt to līdz namdurvīm, un Albīna vēl nekad nebija vīlusies. Mielasta galdam bija nolīgts plaši atzīts ēdināšanas uzņēmums, turklāt Albīna bija pasūtījusi arī vakara vadītāju. Tomēr Halu gaidāmie svētki neieliksmoja, jo viņš nupat bija pārcelts uz citu skolu – katrā ziņā krietni piemērotāku iestādījumu, kurā mācījās pareizie bērni, – taču iedraudzēšanās viņam nez kādēļ īpaši neveidās.

Albīna pacēla zīmīti. Kaut tikai nebūtu atkal par to pašu, viņa nodomāja.

Protams, par to pašu, un nu viņai atkal nāksies dēlam skaidrot, ka tas nekādi nav iespējams, un pieciest, ka viņš novēršas, kodīdams lūpu kā tāds bārenis bez graša pie dvēseles, nevis puika, kuram tiek dāvāts viss, ko vien sirds kāro.

– Tas ir tik netaisnīgi, – Albīna pie brokastu kafijas sūkstījās draudzenēm, kad kalpone bija aizvedusi Halu uz ārpusškolas pulciņiem. – Es tam puikam visādi izpatīku, bet viņš ne paldies nepasaka.

Albīnas draudzenēm visām kā vienai vārds sākās ar burtu G: Glenda, Geraldīne un Glorija – un visas bija naskas uz līdzi jušanu.

– Bet viņš tiešām izskatās tāds kā bāls, – ierunājās Glenda. – Klau, es kaut kur lasīju, ka bērnam dzimšanas dienā varot nosūtīt bučogrammu. Vai drīzāk mīļogrammu. Šie uz jubileju atsūtot kaut kādu šimpanzes vai cita zvēra kostīmā tērptu darbinieku, kas uzdzied jautru dziesmiņu un noskaita apsveikumu. Varbūt varētu sarunāt kādu suņa tērpā?

Kad draudzenes bija prom, Albīna sazvanīja vīra biroju un palūdza, lai sekretāre nodod viņam Dubajā ziņu. – Atgādinī viņam, ka piektdien ir Hala dzimšanas diena, – viņa sacīja. – Lai viņš paķer kādu dāvaniņu *duty-free* zonā.

Tas arī ir viss, ko viņa spēj darīt lietas labā, nodomāja Albīna un no žurnālu grēdas, kas krājās uz kafijas galdiņa, izmaksšķerēja interjera katalogu. Visur skandināja, ka šī gada “top” krāsa esot bēšā;

būs jāsviež laukā tas ēdamistabas baltais paklājs... Kaut gan viņu dienas šeit bija skaitītas: Albīnai tīri vai metās kauns dzīvot mājā bez peldbaseina.

Hals līdz pat pēdējam mirklim neatmeta cerību.

Dzimšanas dienas rītā viņš atver acis, saklausa aiz durvīm elsošanu, un istabā ielēkšo suns... reizēm brūns un pinkains, citreiz balts un gludu spalvu. Tā izskats Halam bija gluži vienaldzīgs; ka tikai dzīvs, ka tikai tas pieder viņam, ka tikai tas ir līdzās, kad tēvs atrodas Dubajā, mamma ir izgājusi ar draudzenēm, bet Hals mājās ir viens pats ar kalponi, kuru ik mēnesi nomaina jauna, tikpat skumja un noilgojusies pēc dzimtenes.

Taču izsapņotais suns tā arī palika par sapni. Hala dzimšanas dienas rītā aiz durvīm neviens neskrāpējās, un rejas, kas lika Hala sirdij iepukstēties straujāk, izrādījās skanam no ielas. Hals apgērbās un nokāpa apakšstāvā, kur mamma jau gaidīja pie milzīgām pakām nokrauta brokastu galda. *Hamleys* ne velti bija iemantojis Londonas populārākā rotaļlietu veikala slavu; sūtījumā bija jaunākā *Xbox* spēle un galda spēle, tad vēl lāzerpistole un radiovadāms auto ar metāla detektora opciju. *Harrods* bija parūpējušies par *iPod*, milzīgu jaunā ķīmiķa komplektu un rotaļu robotu...

– Nu, vai tu esi priecīgs? – mamma apvaicājās, vērodama, kā Hals izsaiņo dāvanas. Viņš atbildēja, ka priecājas, un mamma atgādināja, ka vakarā pārbrauks tētis un atvedīs viņam kaut ko no lidostas.

– Vai oma un opis arī kaut ko ir atsūtījuši? – Hals jautāja. Albīna nopūtās un pasniedza mazu, brūnā papīrā ietītu paciņu.

Viņas vīra vecāki bija nabadzīgi un dzīvoja mazā būdiņā Nortamberlendas piekrastē. Reiz, kad Hals vēl bija maziņš, viņi bija atbraukuši paciemoties, sapakojuši mantas ar auklu pārsietā aizvēsturiskā koferī – goda vārds, bija neiespējami nejust kaunu par tādiem radagabaliem. Tā bija Hala vecvecāku pēdējā viesošanās reize, taču uz Ziemassvētkiem un dzimšanas dienu viņi turpināja puikam sūtīt visērnotākās dāvanas. Ja nevari atļauties jēdzīgu dāvanu, tad labāk nedari neko, nevis sūti kaut kādu gliemežvāku vai akmens gabalu – tā uzskatīja Albīna. Turpretim Halu vecvecāku dāvanas allaž iepriecināja, un nu viņš kaut ko sīku, brūnu un kraupainu pētīja krietni cītīgāk nekā pārējās veltes.

– Tas ir jūraszirdziņš, – zēns teica, vērdamies klāt pievienotajā zīmītē. – Tas esot izskalots klinšainajā piekrastē. Zvejnieki ticot, ka tāds nes veiksmi.

Hals uzstiepa dāvanas augšstāvā un kādu brīdi paspēlējās, līdz pēcpusdienā piebrauca autofurgons un atveda torti kedu formā (jo nekas, ko Albīna pasūtīja, nemēdza būt tādā formā, kā pienāktos; piemēram, kūka, kas izskatās pēc kūkas, viņu bezgala garlaikotu). Tad ieradās draugi (tikai īstenībā tie nebija nekādi draugi; Hala īstie draugi bija palikuši vecajā skolā), parotaļājās ar viņa mantām, saplēsa auto ar metāla detektoru un izlēja pa grīdu ķīmiķa komplektu.

Kad tēja bija padzerta un burvju mākslinieks beidzis savu uzstāšanos, sekoja pārsteigums.

Pie mājas piestāja busiņš, atskanēja durvju zvans. Durvis atvērās, un... istabā iebrāzās... kaut kas... Tas bija liels, tērpies dzeltenā, pūkainā kažokā, ar melnām, nokarenām ausīm un garu rozā mēli un asti.

Kādu brīdi tas sprīņoja uz divām kājām, pēc tam nometās četrpāpus un līda uz Hala pusi, izdvedams kaut kādas savādas, slāpētas skaņas, kas aptuveni atgādināja “vau, vau”.

Ticis līdz Halam, tas izspļāva no mutēs lielu apsveikuma kartīti un sāka piesmakušā balsī dziedāt:

“Es tavs jubilejas suņuks,
Dienas prieks un acuraugs.
Paglaudi un...”

Taču dziesma ar joni aprāvās, jo Hals pamatīgi aizsvilās.

– Izbeidz! Lien laukā! – viņš klaigāja, raustīdams kustoņa galvu. – Kas tās par muļķībām? – Hals parāva vēlreiz, un viņam pretim nu blenza sārta, sasvīdusi Miļogrammu aģentūras darbinieka seja. – Kā tu uzdrošies izlikties par suni? – Viņš sāka spert vīrietim pa kājām. – Riebeklis tāds! Lasies laukā! Pazūdi!

Taču Alfrēds Pots, vīrs suņa tērpā, bija nostrādājis savu numuru līdz pēdējam. Viņš veselu stundu nebija pīpējis, turklāt pirms uznāciens bija piebremzējis aliņa dzeršanu un negrasījās pieļaut, ka viņu tagad spārda kaut kāda sīka uts.

– Ei, tu, atslābsti, dzirdi? – viņš teica, saķerdams Halu aiz rokas. – Mamma cenšas tevi izklaidēt, bet tu, sīkais, nepateicīgais..

Taču, pirms viņš paguva izteikties līdz galam, Hals izspruka no tvēriena un šņukstēdams izmetās laukā no istabas.

Ballīte bija galā.

Vēlu vakarā uz piebraucamā ceļa beidzot parādījās lielais mercedess un nozuda pazemes garāžā. Pēc pāris minūtēm mājās iesoļoja Donalds Fentons, un sieva steidza viņu sveikt.

– Vai atvedi kaut ko Halam? – viņa bažīgi vaicāja. – Tu taču neesi aizmirsis par viņa dzimšanas dienu?

Misters Fentons saķēra galvu. Viņš bija gan aizmirsis. – Sapulce beidzās tikai stundu pirms reisa. Es gandrīz nokavēju lidmašīnu.

– O nē! Viņš visu laiku prašņāja, kad tu pārbrauksi. Aizej vismaz novēli dēlam labu nakti. Viņš ir sakreņķējies. – Un Albīna pastāstīja par misteru Potu un mīļogrammu.

Donalds lēni soļoja augšup pa kāpnēm. Piemirst dēla dzimšanas dienu nebija visai jauki, bet šī diena bija pagājusi vienā skriešanās. Turklāt puika noteikti jau ir ticis pie kaudzes dāvanu – par to vienmēr parūpējās Albīna. Viņš pats Hala vecumā dzimšanas dienā saņēma tikai paštaisītu makšķerkātu.

Hals sēdēja gultā un gaidīja. Viņš izskatījās mazs un sabozies, ar tumšiem lokiem zem acīm.

– Es steidzos šurp taisnā ceļā no lidostas, – tētis skaidroja. – Diemžēl man neizdevās sarūpēt tev dāvanu, bet rīt aiziesim uz veikalu. Es tikšu laikus prom no darba. Varbūt tu gribi kaut ko īpašu?

Hals papurināja galvu. – Es vienmēr esmu gribējis tikai un vienīgi suni.

Taču viņš runāja gurdeni; viss bija beidzies. Tas briesmīgais cilvēks, kas oda pēc alus un cigaretēm, kaut kā bija samīdījis viņa sapni.

Misters Fentons uzlūkoja dēlu, un pēkšņi viņam prātā pazibēja kāda doma. – Labi, Hal. Rīt mēs aiziesim pēc suņa.

Apakšstāvā Albīna Fentone izdzirdēja no Hala istabas atskanam sajūsmas spiedienu. – Kas tas bija? – viņa taujāja vīram, kad tas kāpa lejup. – Kas notiek?

Smaidīgais Donalds izskatījās pagalam apmierināts ar sevi.

– Es viņam apsolīju sagādāt suni. Rīt.

– Suni! Tu neesi normāls, Donald. Esmu teikusi tev un teikusi Halam: es kategoriski nepieļaušu, ka manu māju iznīcina kaut kāds dzīvnieks!

– Albīna, tas būs tikai uz nedēļas nogali. Uz ilgāku laiku viņi nemaz nedod.

– Kādi viņi? Ko tu tur runā?

– “Ērtie mājas mīluļi”. Tā ir iestāde, kur iznomā suņus, un tā atrodas gandrīz blakus manam birojā. Sekretāre man pastāstīja. Tur var izvēlēties jebkuru suni un paņemt uz stundu vai dienu – dažs labs tā dara, lai pārsteigtu draugus vai tad, kad gatavojas braukt uz laukiem. Suņi tur ir ļoti rūpīgi atlasīti – trenēti un tādā garā.

– Saprotu, bet ko tu darīsi, kad tas suns būs jāved atpakaļ? Pateiksi Halam, ka tas bija tikai uz nedēļas nogali?

– Apžēliņ, nē taču! Ap to laiku suns Halam jau būs apnicis – tu pati zini, cik ātri bērnus viss sāk garlaikot. Ar to iekštelpu kosmosa projektoru, ko mēs viņam uzdāvinājām uz Ziemassvētkiem, Hals paspēlējās vien pāris dienu, lai gan tas izmaksāja kaudzi naudas.

– Es ceru, ka tev izrādīsies taisnība. Negribu nekādu skandālu.

– Man ir taisnība, – Donalds nelokāmi noteica. Un, starp citu, kad pienāks laiks suni atdot, viņš jau atradīsies ceļā uz Ņujorku.